

Va,

je was een taaie, niet zo spraakzame, niet zo uitbundige en humoristische boer, die het land en zijn vruchten kon bezingen zoals boer Wortel in Boerenpsalm.

Je hebt veel gewerkt in de aarde voor je zelf en voor ons. Je ging naar best vermogen eerlijk en verantwoordelijk voor. We hebben een „thuis” gehad, ook rond de tafel maar vaak ook in de stallen en op het veld ... en we zijn er gelukkig geweest in zijn soberheid en zijn naarstigheid.

Dank je wel, va.

Mocht je in vrede rusten.

We danken allen voor de blikken van medeleven.

Maria Van Der Mijnsbrugge
Monique Van de Pontseele en

Roger Van Maldergem

Karel Van de Pontseele en Simonne Missault
samen met Kristof, Stijn en Filp

Jan Van de Pontseele en Rita Vandermeersch
samen met Joost, Bart en Ilse, Koen en Sara

Dierbare herinnering aan

Alfons Van de Pontseele

geboren te Overboelare op 17 oktober 1903
en aldaar overleden op 10 september 1988.

Dag Va,

In het begin van deze eeuw werd jij op Gelembek geboren op het hof, dat naar moederlijke voorouders „t hof van Marie D'Haese" wordt genoemd, op één van de bochten van de hobbelige, smalle kasseiweg, een uithoek tussen twee dorpskernen, Overboelare en Zarlardinge, een gevaarlijke, wellicht geheimzinnige weg, daarom Donkerstraat genoemd.

Je bent als derde kind en enige zoon van het echtpaar Oscar en Jozefine van Wilder uit de kasteelhoeve van Zandbergen ter wereld gekomen.

Nu nog duidt je naam een hele stamboom aan: Fons van Scar van Marie D'Haese. Je liep er tussen de beesten en de karren, op het neerhof, in de stallen en de schuur, in de groentetuin, je liep school en ging naar de kerk. Je werd gewekt door het doffe geluid van de klompen van arbeiders, die vroeg in de morgen door de veldwegen naar de steengroeven van Lessen trokken.

Het was de tijd van Arm Vlaanderen met zijn kinderrijke gezinnen, trouwlustige boerenzonen en -dochters, die naar Canada uitweken. Het was feest toen er bericht uit Canada kwam en de „Canadezen" na jarenlang pionierswerk het ouderlijk erf bezochten. Ook je zuster Ghislaine kon de lokroep niet weerstaan en vertrok in de twintiger jaren ... voor goed!

Je liep een tijd middelbare school bij de Karmelieten en je volgde het spoor van je voorouders op de boerderij, alhoewel het kostersberoep je wel aantrok. Torre Carlier een zoon uit een wagenmakersbedrijf, was je jeugdviand, tot je in het dorp wat intenser naar ene Maria Van Der Mijsbrugge keek, die in 1933 je vrouw werd.

Je woonde toen op een dorpsboerderijtje bij pa Kluize in, die de verantwoordelijkheid voor Wannes en voor Milo en Hugo, de kinderen van tante Anna uit Congo, op zich had genomen. Monique, Karel en Jan werden in de vooroorlogse jaren geboren. De oorlog hebben we zonder noemenswaardig leed doorleefd. Ik zie je toch nog wenen bij het verlies van je paard, dat na de monstering door de Duitsers werd opgeëist.

We verhuisden in 1952 naar jouw ouderlijke woning en je moderniseerde het bedrijf met een tractor en met karren op rubberbanden.

We verlieten één na één het erf, zodat je met Moe alleen overbleef. Je haren werden wit, je handen knokig, maar je bleef taai en gezond. Met nieuwjaar besloot je telkens onze wensen met „Als het God belieft, tot volgend jaar!" We vierden in beperkte kring je gouden huwelijksjubileum.

Moe begon veel te vergeten. Je zorg voor haar en het huishouden lag je eigenlijk niet zo goed. Het waren soms zware dagen. Je verdroeg niet zo gemakkelijk inmenging of hulp.

Het buurtleven werd langzamerhand enger, tot je je haast opsloot in de kleine keuken van de grote boerderij, dicht bij de kachel, de voutekamer - je slaapplek - en de tuin met je schapen.

Het hout sprokkelen en zagen, zorgen voor brandstof, tabak plukken ... je hebt het intens beleefd en er op jouw manier van genoten.

De laatste maanden heb je je moeten overgeven aan de zorgen van Monique en Roger, bij wie je „thuis" hebt kunnen sterven, je vragen en onzekerheden omtrent het eeuwig leven met je meedragend.